

ศาสตร์แห่ง วัตถุดิบ

ไขความลับวัตถุดิบไทยที่ซ่อนเร้นรสชาติอันน่าทึ่ง!
เตรียมเปิดโลกแห่งรสชาติที่คุณไม่เคยรู้จักมาก่อน!

โดย สลิต

ความในใจจากผู้เขียน

สวัสดีครับผู้อ่านที่รักทุกท่าน ผมสลิศครับ

ทุกครั้งที่ได้จับปากกาหรือจordanีวลงบนแป้นพิมพ์ ผมรู้สึกเสมอว่ากำลังสานต่อบทสนทนาที่แสนพิเศษกับทุกท่าน การเขียนสำหรับผมคือวิธีการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเรื่องราวจากใจจริง เป็นช่องทางในการเชื่อมโยงและแบ่งปันสิ่งที่ผมค้นพบและรู้สึก

ผมมีความปรารถนาอยู่สองประการใหญ่ๆ ในการเขียน หนึ่งคือการนำพาทุกท่านไปสำรวจโลกอันกว้างใหญ่และน่าค้นหา จุดประกายความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นความลึกซึ้งซับซ้อนของธรรมชาติ หรือความน่าทึ่งขององค์ความรู้ต่างๆ ผมเชื่อว่าการเรียนรู้และการเปิดโลกทัศน์เป็นความสุขอย่างหนึ่ง อีกประการคือการได้สัมผัสกับความรู้สึกอันหลากหลายของความเป็นมนุษย์ ผมอยากสร้างสรรค์เรื่องราวที่สามารถเป็นเพื่อนปลอบประโลมในยามอ่อนล้า เป็นกระจกสะท้อนความรู้สึกภายใน หรือมอบความอบอุ่นและความหวังเล็กๆ น้อยๆ ให้กับหัวใจ

แต่ละเรื่องราวที่ผมเขียนขึ้นจึงเป็นเหมือนการเดินทางส่วนตัวที่ผมอยากชวนทุกคนร่วมทางไปด้วย มันคือการกลั่นกรองประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการออกมาเป็นตัวอักษรด้วยความตั้งใจจริง ผมรู้สึกว่าการเขียนจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมันได้เข้าไปอยู่ในใจของผู้อ่าน ได้กระตุ้นความคิด หรือสัมผัสความรู้สึกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ผมขอขอบคุณจากใจจริงสำหรับการติดตามและทุกการเปิดรับ ทุกครั้งที่ทราบว่าเรื่องราวของผมได้เป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของชีวิตใครสักคน นั่นคือกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคนเขียนอย่างผม และเป็นพลังให้ผมยังคงอยากสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

หวังว่าเราจะได้พบกันผ่านตัวอักษรในเรื่องราวต่อไปนะครับ

ด้วยความรักและขอบคุณ

สลิศ

สารบัญ

บทนำ ศาสตร์แห่งวัตถุดิบ	3
บทที่ 1 มรดกแห่งเมล็ดข้าวไทย	5
บทที่ 2 เกลือสมุทรดอกแรกแห่งสยาม	9
บทที่ 3 มะกรูด อัญมณีสีเขียวแห่งรสชาติ	13
บทที่ 4 มะแขว่น เครื่องเทศซ่าลิ้นแห่งล้านนา	17
บทที่ 5 ปลาร้า ศาสตร์อุมามิฉบับแดนอีสาน	21
บทที่ 6 ถั่วเน่าแผ่น ความลุ่มลึกที่ถูกลืม	25
บทที่ 7 สายบัว ความกรอบอันบริสุทธิ์จากท้องน้ำ	29
บทที่ 8 ดอกชมจันทร์ ราชนิยามราตรีบนจานอาหาร	33
บทที่ 9 กุ้งแม่น้ำอยุธยา มันกุ้งสีทองคำแห่งสายน้ำ	36
บทที่ 10 ปลาเนื้ออ่อน รสสัมผัสละมุนดุจสายลม	40
บทที่ 11 ลูกเหริยง มุกสีดำแห่งป่าใต้	44
บทที่ 12 น้ำตาลมะพร้าวแท้ ความหวานที่มีชีวิต	47
บทที่ 13 ดีปลี ความเผ็ดร้อนที่ซ่อนความหอมหวาน	51
บทที่ 14 ใบยี่หระ กลิ่นอายอันทรงพลัง	54
บทที่ 15 เห็ดเผาะ เสียงระเบิดในปาก	58
บทที่ 16 ไข่มดแดง คาเวียร์แห่งพงไพร	61
บทที่ 17 สะตอ อัญมณีกลิ่นแรงแต่แฝงความมัน	65
บทที่ 18 ปลาช่อนนา เนื้อแน่นแห่งท้องทุ่ง	69
บทที่ 19 มะดัน ผลไม้เปรี้ยวจัดสู่ซอส์ชั้นยอด	72
บทที่ 20 ดอกงิ้ว เกสรสีขาวแห่งอาหารเหนือ	76
บทที่ 21 ลูกจันทน์เทศ ดอกจันทน์ ความหอมคู่แฝด	80
บทที่ 22 ใบชะพลู สมุนไพรในเงา	84
บทที่ 23 มะแว้ง ความขมสร้างสมดุล	87

บทที่ 24 ปลาสดบางบ่อ ราชปลาเค็มแดดเดียว.....	91
บทที่ 25 ยอดมะพร้าวอ่อน ความหวานกรอบจากใจกลาง.....	95
บทที่ 26 พริกไทยอ่อนสด เมล็ดพริกไทยก่อนวันเวลา	99
บทที่ 27 ผักชีลาว กลิ่นเฉพาะถิ่นที่ต้องเรียนรู้.....	103
บทที่ 28 มะม่วงหาวมะนาวโห่ ผลไม้จืดแต่แจ๋ว.....	106
บทที่ 29 มันปูนา ชุ่มทรัพย์สีแดงจากท้องนา.....	110
บทที่ 30 น้ำปลาหมักพื้นบ้าน จิตวิญญาณแห่งรสเค็ม	114

บทนำ ศาสตร์แห่งวัตถุดิบ

ในครัวไทยที่อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของเครื่องเทศและเสียงโหลกครกอันเป็นจังหวะ มีความลับบางอย่างซ่อนอยู่ ความลับที่ไม่ได้ถูกจารึกไว้ในตำราอาหารเล่มใด ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในรายการสอนทำอาหารชื่อดัง แต่เป็นความลับที่ส่งผ่านจากรุ่นสู่รุ่นผ่านรสสัมผัสและภูมิปัญญาที่ฝังรากลึกในผืนดิน เราต่างคุ้นเคยกับภาพของพริก มะนาว ข่า ตะไคร้ ใบมะกรูด วัตถุดิบเหล่านี้เป็นดังเพื่อนเก่าในครัวที่เราพบเจอทุกวันจนอาจหลงลืมไปว่า ภายใต้ความเรียบง่ายและธรรมดาสามัญนั้น มีศักยภาพอันยิ่งใหญ่ซ่อนเร้นอยู่ เรามองเห็นมันเป็นเพียงส่วนประกอบ แต่เราเคยหยุดพิจารณาถึงแก่นแท้ของมันอย่างลึกซึ้งแล้วหรือยัง

หนังสือเล่มนี้จึงขอเชื้อเชิญท่านผู้อ่านให้ร่วมเดินทางไปกับการสำรวจครั้งใหม่ การเดินทางที่จะเปลี่ยนมุมมองของเราต่อวัตถุดิบพื้นถิ่นที่คุ้นเคยไปตลอดกาล เราจะได้มองใบกะเพราเป็นเพียงผักสำหรับผัดฉ่า แต่จะมองเห็นถึงสายพันธุ์ที่แตกต่าง ความเข้มของกลิ่นที่แปรเปลี่ยนไปตามฤดูกาล และน้ำมันหอมระเหยที่ซ่อนอยู่ภายใน เราจะได้มองเกลือเป็นเพียงเครื่องปรุงรสเค็ม แต่จะเข้าใจถึงที่มาของเกลือแต่ละเม็ด สัมผัสถึงรสเค็มละมุนที่แตกต่าง และแร่ธาตุจากท้องทะเลที่สามารถถึงรสชาติที่แท้จริงของอาหารออกมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ นี่คือการเดินทางเพื่อค้นพบว่า ความเรียบง่ายที่เราเห็นอยู่ทุกเมื่อเชิวันนั้น แท้จริงแล้วแฝงไว้ด้วยความซับซ้อนลุ่มลึกเทียบเท่ากับวัฒนธรรมอาหารชั้นสูงจากทุกมุมโลก

ศาสตร์แห่งวัตถุดิบไทยไม่ใช่เรื่องของปรุงแต่งที่สลับซับซ้อน แต่เป็นเรื่องของความเข้าใจอย่างถ่องแท้ มันคือปรัชญาที่สอนให้เราเคารพในธรรมชาติ เรียนรู้ที่จะรอคอยผลผลิตที่ดีที่สุดในแต่ละฤดู และนำสิ่งนั้นมาใช้ให้เกิดคุณค่าสูงสุด ภูมิปัญญาของบรรพบุรุษได้สร้างรหัสลับแห่งรสชาติเอาไว้ในวัตถุดิบแต่ละชนิด การหมักบ่มที่เปลี่ยนของธรรมชาติให้กลายเป็นชุมทรัพย์แห่งรสอุมามิ การตากแห้งที่กักเก็บความหอมและรสชาติเอาไว้ การเลือกใช้ส่วนต่างๆ ของพืชที่ไม่เคยมีใครคาดคิด ทั้งหมดนี้คือองค์ความรู้ที่เปรียบเสมือนมรดกอันล้ำค่าที่รอคอยการค้นพบและสืบทอด

เรามักตื่นเต้นกับทรัฟเฟิลจากอิตาลี ชีสจากฝรั่งเศส หรือสาหร่ายจากญี่ปุ่น โดยหารู้ไม่ว่าในป่า ในนา หรือในแม่น้ำลำคลองของไทยเองก็มีสมบัติล้ำค่าไม่แพ้กันซ่อนอยู่ วัตถุดิบที่มีเรื่องราว มีประวัติศาสตร์ และมีจิตวิญญาณเป็นของตัวเอง การเดินทางครั้งนี้จะพาเราไปถอดรหัสจิตวิญญาณเหล่านั้น เราจะเรียนรู้ที่จะฟังเสียงของวัตถุดิบ สัมผัสถึงเนื้อแท้ของมัน และปลดปล่อยศักยภาพที่ถูกกักเก็บไว้ออกมาอย่างเต็มที่

ลองจินตนาการถึงความแตกต่างของรสเปรี้ยว มะนาวให้ความเปรี้ยวฉ็ดฉาดพร้อมกลิ่นหอมสดชื่น ในขณะที่มะขามให้ความเปรี้ยวอมหวานที่นุ่มนวลและลุ่มลึก หรือรสเปรี้ยวจากผลไม้ป่าบางชนิดที่มาพร้อมรสฝาดเล็กน้อย ทั้งหมดคือคำว่าเปรี้ยว แต่กลับสร้างมิติทางรสชาติที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง นี่คือการปะแท่งการเลือกใช้ คือศาสตร์ที่เชฟผู้ยิ่งใหญ่ทั่วโลกต่างให้ความสำคัญ การ

เข้าใจความแตกต่างเพียงเล็กน้อยนี้สามารถยกระดับจานอาหารธรรมดาให้กลายเป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำได้

หนังสือเล่มนี้จึงไม่ใช่เพียงการรวบรวมข้อมูลของวัตถุดิบต่างๆ แต่เป็นการจุดประกายความคิดชวนให้ตั้งคำถาม และเปิดประตูสู่โลกใบใหม่ที่ซ่อนอยู่ในครัวของเราเอง เป็นการเชิญชวนให้เรา กลับมามองสิ่งใกล้ตัวด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป ให้เห็นคุณค่าในสิ่งที่เคยถูกมองข้าม และให้ ภาครัฐมีใจในมรดกทางอาหารอันอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินไทย เมื่อเราเริ่มเข้าใจปรัชญาเบื้องหลัง วัตถุดิบแต่ละชนิด การเข้าครัวของเราจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ทุกครั้งที่หยิบจับส่วนผสม ทุกครั้งที่ ปรุงรส เราจะทำด้วยความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้น ด้วยความเคารพมากขึ้น และด้วยความสนุกสนาน ในการสร้างสรรค์มากขึ้น

เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเดินทางที่จะปลูกทุกประสาทสัมผัสของคุณให้ตื่นขึ้น เพื่อค้นพบ ความลับในครัวไทยที่โลกรอคอย ความลับที่ไม่ได้อยู่ที่ไหนไกล แต่อยู่ตรงหน้าเราเอง ในความ เรียบง่ายที่ซ่อนจักรวาลอันกว้างใหญ่เอาไว้ รอเพียงเราเปิดใจและเรียนรู้ที่จะมองเห็นมันเท่านั้นเอง

บทที่ 1 มรดกแห่งเมล็ดข้าวไทย

ในสำหรับอาหารไทยทุกมื้อ หากเปรียบแ่งเผ็ดรสจัดจ้าน ผัดผักไฟแดงกลิ่นหอมกรุ่น หรือยารสแซ่บจืดจืดเป็นดั่งนักแสดงนำบนเวที ข้าวสวยร้อนๆ ที่คดส่งกลิ่นหอมกรุ่นขึ้นมานั้น ก็เปรียบได้กับผืนเวทีทั้งหมด เป็นรากฐานอันมั่นคงที่รองรับทุกรสชาติ เป็นพื้นที่ว่างอันศักดิ์สิทธิ์ที่เปิดโอกาสให้นักแสดงทุกคนได้เปล่งประกายอย่างเต็มที่ ทว่าคนส่วนใหญ่มักมองข้ามความสำคัญของเวทีนี้ไป พวกเขาเห็นมันเป็นเพียงฉากหลังที่เหมือนกันทุกหนแห่ง เป็นเพียงสิ่งเติมเต็มช่องว่างในท้องให้รู้สึกอิ่มหนา แต่สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์แห่งวัตถุดิบแล้ว ข้าวไม่ได้เป็นเพียงฉากหลัง แต่คือจิตวิญญาณ คือมรดก คือเรื่องราวของผืนดินและผู้คน คือจุดเริ่มต้นของรสชาติทั้งหมดที่กำลังจะตามมา

เป็นความจริงที่ชื่อเสียงของข้าวหอมมะลิไทยได้เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปสร้างความประทับใจทั่วโลก กลิ่นหอมที่เป็นเอกลักษณ์คล้ายใบเตย เนื้อสัมผัสที่นุ่มละมุนเมื่อหุงสุกใหม่ๆ ได้กลายเป็นมาตรฐานความอร่อยที่หลายคนคุ้นเคย จนอาจทำให้เราหลงลืมไปว่า ภายใต้ร่มเงาของความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ยังมีชุมชนแห่งเมล็ดพันธุ์ข้าวพื้นเมืองอีกนับร้อยนับพันชนิดซุกซ่อนอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของแผ่นดินสยาม เมล็ดพันธุ์เหล่านี้คือมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ คือผลผลิตแห่งภูมิปัญญาที่สั่งสมผ่านกาลเวลา แต่ละชนิดล้วนมีอัตลักษณ์ มีเรื่องเล่า มีรสชาติและเนื้อสัมผัสที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง รอคอยการค้นพบและการนำเสนอในรูปแบบใหม่ที่ท้าทายและนำต้นตอไม่แพ้ข้าวสายพันธุ์ชั้นดีจากญี่ปุ่นหรือประเทศใดๆ ในโลก

ลองจินตนาการถึงการเดินทางลึกลงไปในดินแดนภาคใต้สุดขอบด้ามขวาน ที่จังหวัดพัทลุง ที่นั่นคือถิ่นกำเนิดของอัญมณีสีแดงอมน้ำตาลนามว่า ข้าวสังข์หยด เมล็ดข้าวพันธุ์นี้มีรูปทรงเรียวยาว สีของเปลือกข้าวที่เป็นสีน้ำตาลแดงจางๆ คือเอกลักษณ์ที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า เมื่อนำไปหุง กลิ่นที่ลอยอบอวลขึ้นมานั้นแตกต่างจากข้าวหอมมะลิโดยสิ้นเชิง มันไม่ใช่กลิ่นหอมหวานละมุน แต่เป็นกลิ่นหอมลึกซึ้ง มีความหนักแน่นคล้ายกลิ่นถั่วคั่วใหม่ๆ หรือกลิ่นดินหลังฝนตกปรอยๆ เป็นกลิ่นที่ปลุกสัญชาตญาณความโหยหารสชาติดั้งเดิมของธรรมชาติ เมื่อตักเข้าปาก คำแรกที่สัมผัสได้คือความนุ่มที่แผ่ไฉ้วด้วยความหนึบเล็กน้อยในแกนกลางของเมล็ด ไม่ได้นุ่มจนไร้ตัวตน แต่เป็นความนุ่มที่มีโครงสร้าง ให้ความรู้สึกเต็มปากเต็มคำ รสชาติของมันไม่ได้จืดชืด หากแต่มีความหวานจางๆ ติดปลายลิ้น และมีรสสัมผัสคล้ายธัญพืชที่เด่นชัด นี่คือน้ำข้าวที่มีบุคลิกเป็นของตัวเองอย่างแท้จริง

ด้วยคุณสมบัติอันโดดเด่นนี้ ข้าวสังข์หยดจึงไม่ใช่แค่เครื่องเคียง แต่เป็นส่วนประกอบสำคัญที่สามารถยกระดับอาหารจานใต้ที่มีรสชาติเข้มข้นได้อีกอย่างน่าอัศจรรย์ ลองนึกภาพแ่งไต่ปลารสเผ็ดร้อนเค็มนำ หรือคั่วกลิ้งหมูสับที่หอมกลิ่นสมุนไพรสด เมื่อราดลงบนข้าวสังข์หยดร้อนๆ เนื้อข้าวที่หนึบนุ่มจะช่วยซับความจัดจ้านของเครื่องแ่งเอาไว้ ขณะเดียวกันรสชาติคล้ายถั่วของข้าวก็นำ

จะช่วยเสริมมิติความหอมมันของกะทิและเครื่องเทศให้ลุ่มลึกยิ่งขึ้น มันคือการจับคู่ที่สมบูรณ์แบบ เป็นการสร้างสมดุลระหว่างความแข็งแกร่งของรสชาติอาหารได้กับความหนักแน่นแต่นุ่มนวลของ เมล็ดข้าว ในครัวของเชฟสมัยใหม่ ข้าวสังข์หยดสามารถถูกนำไปสร้างสรรค์เป็นริชอตโต้สไตล์ไทย ที่ใช้ความหนักตามธรรมชาติของเมล็ดข้าวแทนชีสพาร์เมซาน หรือทำเป็นข้าวปั้นย่างไฟอ่อนๆ ทา ด้วยซอสรสจัดจ้าน เสิร์ฟเคียงข้างสเต็กปลาเนื้อขาวชั้นดี ความเป็นไปได้มันไร้ขีดจำกัด นี่คือการ ประกาศให้โลกรู้ว่า ข้าวพื้นเมืองของไทยไม่ได้มีไว้สำหรับสำหรับกับข้าวแบบเดิมๆ เท่านั้น แต่พร้อม ที่จะก้าวขึ้นไปบนเวทีอาหารโลกร่วมสมัยได้อย่างสง่างาม

เปลี่ยนทิศทางขึ้นไปสู่ดินแดนแห่งขุนเขาและสายหมอกทางภาคเหนือ ที่นั่นในชุมชนชาวไทยภูเขา เผ่าม้ง เราจะได้พบกับตำนานที่ถูกเล่าขานผ่านเมล็ดข้าวสีม่วงเข้มเกือบดำในชื่อที่แสนเย้ายวนว่า ข้าวลิ้มผัว ชื่อของมันไม่ได้มาเพราะโชคช่วย แต่มาจากเรื่องเล่าขานกันว่า ในอดีตเมื่อภรรยา ชาวม้งได้หุงข้าวพันธุ์นี้ กลิ่นหอมอันเป็นเอกลักษณ์และรสชาติที่อร่อยล้ำจนเกินห้ามใจ ทำให้เธอ กินจนหมดเกลี้ยงโดยไม่รู้ตัว ลิ้มที่จะเก็บส่วนของสามีที่ออกไปทำงานในไร่ไว้ ข้าวลิ้มผัวจึง กลายเป็นสัญลักษณ์ของความอร่อยที่ยากจะต้านทาน เมล็ดของมันมีลักษณะป้อมสั้น สีม่วงเข้ม ของเยื่อหุ้มเมล็ดคือเครื่องบ่งชี้ถึงสารต้านอนุมูลอิสระในปริมาณสูง เมื่อนำไปนึ่ง กลิ่นที่ได้มัน ชับช้อนอย่างยิ่ง มีทั้งความหอมคล้ายข้าวเหนียวดำ แต่เจือด้วยกลิ่นอายของผลไม้ตระกูลเบอร์รี่ งามๆ เป็นกลิ่นที่ชวนให้ค้นหา

เนื้อสัมผัสของข้าวลิ้มผัวคือจุดเด่นที่แท้จริง มันมีความเหนียวหนึบ เคี้ยวสนุก และยิ่งเคี้ยวยิ่งรับรู้ ได้ถึงรสหวานอ่อนๆ ที่ซ่อนอยู่ภายใน นี่คือคุณสมบัติที่เทียบเคียงได้กับข้าวเหนียวโมจิโกเมะชั้น เลิศของญี่ปุ่นได้อย่างไม่ขวยเขิน ชาวบ้านในท้องถิ่นมักจะนึ่งข้าวลิ้มผัวแล้วปั้นเป็นก้อนเล็กๆ จิ้ม กินกับน้ำพริกหนุ่มหรือแจ่วบอง ความเหนียวของข้าวจะช่วยอุ้มรสชาติของน้ำพริกไว้ได้อย่างดี เยี่ยม และรสหวานของข้าวก็ช่วยตัดกับความเผ็ดได้อย่างลงตัว ในโลกของอาหารสมัยใหม่ ศักยภาพของข้าวลิ้มผัวนั้นน่าทึ่งอย่างยิ่ง ลองจินตนาการถึงการนำข้าวพันธุ์นี้ไปทำเป็นพุดดิ้งข้าว เหนียวดำที่เสิร์ฟกับกะทิสดและเนื้อมะม่วงสุก ความเหนียวหนึบและสีลึกลับที่สวยงามของมันจะ สร้างประสบการณ์ที่แตกต่างจากการใช้ข้าวเหนียวดำทั่วไป หรือการนำไปทำเป็นข้าวเกรียบปาก หม้อไส้เค็ม ที่แบ่งซึ่งทำจากข้าวลิ้มผัวจะมีทั้งความเหนียวนุ่มและกลิ่นหอมเฉพาะตัว หรือ แม้กระทั่งการนำไปใช้ในอาหารตะวันตก เช่น การทำสลัดธัญพืชที่ใช้ข้าวลิ้มผัวเป็นฐาน เพิ่มเนื้อ สัมผัสและสีลึกลับที่ น่าสนใจให้กับจานผักธรรมดาๆ ข้าวลิ้มผัวคือเครื่องพิสูจน์ว่า วัตถุดิบจากภูมิ ปัญญาชาวบ้านสามารถกลายเป็นดาวเด่นในครัวระดับโลกได้ ขอเพียงแค่เราเปิดใจและทำความเข้าใจในคุณค่าที่แท้จริงของมัน

ในขณะที่ข้าวสังข์หยดและข้าวลิ้มผัวคือมรดกจากอดีตกาลที่ถูกส่งต่อกันมารุ่นสู่รุ่น ยังมีข้าวอีก สายพันธุ์หนึ่งที่ถือกำเนิดขึ้นจากองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ แต่ยังคงไว้ซึ่งจิตวิญญาณ ของความเป็นไทย นั่นคือ ข้าวไรซ์เบอร์รี่ ผลงานการปรับปรุงสายพันธุ์จากศูนย์วิทยาศาสตร์ข้าว

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ข้าวชนิดนี้เกิดจากการผสมข้ามพันธุ์ระหว่างข้าวเจ้าหอมนิล ซึ่งมีคุณสมบัติด้านอนุโมลอิสระสูง กับข้าวขาวดอกมะลิ 105 ที่มีชื่อเสียงด้านความหอมและนุ่ม ผลลัพธ์ที่ได้คือเมล็ดข้าวเรียวยาวที่มีสีม่วงเข้มสดใสราวกับผลเบอร์รี่สุกฉ่ำ เป็นภาพลักษณ์ที่ทั้งงดงามและสื่อถึงคุณประโยชน์ทางโภชนาการไปพร้อมกัน

เมื่อหุงสุก ข้าวไรซ์เบอร์รี่จะให้เนื้อสัมผัสที่นุ่มนวลและร่วนกำลังดี ไม่เหนียวติดกันเป็นก้อนเหมือนข้าวเหนียว แต่ก็ไม่แข็งกระด้าง กลิ่นของมันมีความหอมจางๆ เป็นเอกลักษณ์ ไม่ฉุนโดดเด่นเท่าข้าวหอมมะลิ แต่เป็นความหอมสะอาดที่เข้ากันได้ดีกับอาหารหลากหลายชนิด รสชาติของมันมีความหวานน้อย แต่สัมผัสได้ถึงความมันลิ้ๆ คล้ายรำข้าว ซึ่งเป็นรสชาติที่บริสุทธิ์และเป็นธรรมชาติ ความโดดเด่นของข้าวไรซ์เบอร์รี่ไม่ได้อยู่แค่รสชาติและเนื้อสัมผัส แต่ยังอยู่ที่คุณสมบัติทางสุขภาพที่อัดแน่นอยู่ในทุกอนุของเมล็ดสีม่วงเข้มนั้นด้วย ทำให้มันกลายเป็นทางเลือกยอดนิยมสำหรับผู้ใส่ใจในสุขภาพ

ความอ่อนโยนประสงค์ของข้าวไรซ์เบอร์รี่คือประตูสู่การสร้างสรรค์ที่ไม่สิ้นสุด มันสามารถใช้แทนข้าวขาวได้ในทุกเมนู ตั้งแต่การกินคู่กับแกงไทยต่างๆ ไปจนถึงการทำข้าวผัด ซึ่งสีม่วงเข้มของข้าวจะตัดกับสีส้มของไข่และผักต่างๆ ทำให้อาหารดูน่ารับประทานยิ่งขึ้น ลองนึกถึงสลัดข้าวไรซ์เบอร์รี่ที่คลุกเคล้ากับกุ้งย่างสมุนไพร อะโวคาโด และน้ำสลัดเสาวรส ความนุ่มของข้าวจะเข้ากันได้ดีกับความกรอบของผักสด และสีส้มของมันก็จะทำให้สลัดจานนั้นดูหรูหราขึ้นมาทันที หรือการนำไปหุงกับธัญพืชอื่นๆ เช่น ควินัวหรือลูกเดือย เพื่อสร้างสรรค์เป็นเมนูข้าวเพื่อสุขภาพที่มีทั้งรสชาติและเนื้อสัมผัสที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น ข้าวไรซ์เบอร์รี่คือตัวอย่างที่ชัดเจนของการผสมผสานระหว่างมรดกทางวัฒนธรรมและนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์ เป็นการพิสูจน์ว่าเราสามารถพัฒนาสิ่งใหม่ๆ โดยที่ไม่จำเป็นต้องละทิ้งรากเหง้าเดิมของเราไป

เรื่องราวของข้าวสังข์หยด ข้าวลิ้มผัว และข้าวไรซ์เบอร์รี่ เป็นเพียงเศษเสี้ยวเล็กๆ ของจักรวาลแห่งเมล็ดข้าวไทยที่ยังรอการสำรวจ ยังมีข้าวอีกมากมายที่ซ่อนตัวอยู่ในท้องทุ่งแต่ละภูมิภาค เช่น ข้าวเล็บนกจากปักษ์ใต้ที่มีเมล็ดเรียวยาวเล็กเหมือนชื่อ ข้าวหอมนิลที่มีความหอมมันเป็นพิเศษ หรือข้าวเหนียวเขี้ยวจากเชียงรายที่ได้รับการยอมรับว่าเหมาะที่สุดสำหรับการทำข้าวเหนียวมูน แต่ละสายพันธุ์คือบทกวีที่ธรรมชาติและมนุษย์ได้ร่วมกันประพันธ์ขึ้นมา เป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่มีชีวิตซึ่งเก็บรักษารสชาติของผืนดิน สภาพอากาศ และวิถีชีวิตของผู้คนในแต่ละท้องถิ่นเอาไว้

การทำความเข้าใจในมรดกแห่งเมล็ดข้าวไทยจึงไม่ใช่เพียงการเรียนรู้ชื่อหรือลักษณะทางกายภาพ แต่คือการเปิดประสาทสัมผัสทั้งหมดเพื่อรับรู้ถึงความแตกต่างอันละเอียดอ่อน ทั้งกลิ่นที่ลอยกรุ่นเมื่อหุงสุก เนื้อสัมผัสที่แตกต่างกันบนลิ้น ตั้งแต่ความนุ่มละมุน ความร่วนซุย ไปจนถึงความเหนียวหนึบ และรสชาติแฝงที่ซ่อนอยู่ในแต่ละเมล็ด ไม่ว่าจะเป็นความหวานจางๆ ความมันคล้ายถั่ว หรือความสดชื่นคล้ายธัญพืช การเลือกใช้ข้าวให้เหมาะสมกับชนิดของอาหารจึงเป็นศิลปะชั้นสูงที่

สามารถยกระดับประสบการณ์การกินได้อย่างมหาศาล มันไม่ต่างอะไรจากการที่ชอมเมอลิเยร์เลือกไวน์ให้เข้ากับอาหารแต่ละจาน หรือบาร์สตาร์เลือกเมล็ดกาแฟที่เหมาะสมกับการชงแต่ละแบบ

ดังนั้น ครั้งต่อไปที่คุณกำลังจะกดข้าวใส่จาน ลองหยุดพิจารณามันสักครู่ มองให้ลึกกว่าการเป็นเพียงคาร์โบไฮเดรตที่ให้พลังงาน แต่จงมองให้เห็นถึงเรื่องราวที่ซ่อนอยู่ภายใน เมล็ดข้าวแต่ละเมล็ดคือตัวแทนของผืนนาที่มันเติบโต คือหยาดเหงื่อของชาวนาผู้ปลูก คือภูมิปัญญาของบรรพบุรุษผู้คัดเลือกสายพันธุ์ และคือศักยภาพอันไร้ขีดจำกัดที่รอให้เรานำไปรังสรรค์ต่อยอด การเดินทางในโลกของศาสตร์แห่งวัตถุดิบได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ณ จุดที่เรียบง่ายที่สุด แต่ก็สำคัญที่สุดในครัวไทย นั่นคือมรดกอันล้ำค่าแห่งเมล็ดข้าว ที่เป็นมากกว่าอาหาร แต่คือรากฐานของวัฒนธรรมและเป็นหัวใจของรสชาติแห่งสยามประเทศอย่างแท้จริง

SAMPLE VERSION

This is a sample version containing only the first few pages. Please purchase the full version to access all content.